

Посівний календар на I півріччя 2025 року

с. 11 »

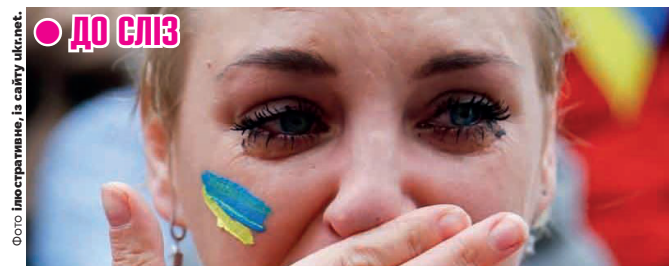
ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

№2(38) 5 лютого 2025

VOLYN.COM.UA

Ціна договірна

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Війна подарувала їй дві любові – і забрала.

«Тепер я знаю, що можна одночасно любити одну людину, а кохати – іншу»

Драматична історія госпітальєрки Катерини

Сповідь розбитого серця – на с. 8 – 9 »

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Посмертну нагороду чоловіка – орден «За мужність» III ступеня – вручили вдові.

У день 25-річчя шлюбу Лариса Вейна виставила у фейсбуці чорно-білі фото і написала: «У нас було б срібне весілля...»

● НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

«Якщо я не піду на війну, то когось молодого заберуть. А я вже пожив...», – казав її чоловік-Герой

Сергію Вейні із волинського села Чарторийськ, що на Маневиччині, було сорок п'ять літ, коли він загинув, – ось що за його словами «вже пожив». На жаль, не встиг чоловік віддати заміж дочок, Вікторію й Анастасію, підняти, як мовиться, на ноги єдиного сина Богдана. Менш як пів року залишалося до срібного весілля подружжя, коли в боях за Україну передчасно згасла його свічка.

Фото з архіву Світлани ВЕЙНИ.

Одна з останніх світлин, на якій вони удвох із Сергієм виставляючи її у фейсбук, Лариса прибрала кольори, бо тепер для неї все втратило яскраві барви.

Історія невимовного болю – на с. 2 – 3 »

Щоб помститися колишній коханці, викрав і задушив її доньку

● ВІД ЧОГО ХОЛОНЕ КРОВ

Суд міста Хемніц визнав 37-літнього уродженця Молдови Андрія П. винним у вбивстві української дівчинки, яка разом із матір'ю отримала прихисток у Німеччині після початку повномасштабного вторгнення росії. За даними слідства, чоловік вистежив 9-річну Валерію, яка йшла до школи, затагнув її до лісу та втопив у калюжі багнюки

Жахливі подробиці – на с. 11 »

Дівчинка сіла в машину до вбивці, бо добре його знала.

У чому ж завинила 9-річна Валерія?

Матюки руйнують ауру і викликають онко!

Чому зараз на кожному кроці чути нецензурну лексику, особливо від дівчат-підлітків?

● СВЯТЕ І ГРИШНЕ

Хто в цьому винен найбільше – батьки, школа, вулиця чи церква?

Обговорення проблеми – на с. 7 »

У день 25-річчя шлюбу Лариса Вейна виставила у фейсбуці чорно-білі фото і написала: «У нас було б срібне весілля...»

● НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«Я Ж ЛЮБЛЮ ТЕБЕ – ЯК МОЖУ ЗАЛИШИТИ?»

Вони обоє – з Маневиччини: Лариса – із села Розничі, Сергій – із Чарторийська. А познайомилися на заробітках.

– Це був 1997 рік. Я зі своєю бригадою їздила в Несвіч Луцького району на буряки, Сергій – зі своєю працював у цьому ж селі. Він із першої зустрічі запам'ятовував мене як світла, весела й компанійська людина. Яюсь підійшов до мене – познайомилися. На танці уже разом ходили. Два роки зустрічалися, а в 1999-му одружилися, – ось так коротко Лариса пригадує їхній довесільний період.

А потім, коли мова зашла про те, як освідчувався їй майбутній чоловік, як покликав заміж, цей спогад «обростав» такими незабутніми моментами:

– Одного разу ми навіть посварилися. Дійшло до того, що я сказала Сергієві: «Ти від мене – молодший (Лариса старша від чоловіка на три роки. – Авт.), я тобі – не пара. Залиш мене». А він на це: «Я ж люблю тебе – як можу залишити?». Отаке у нас було освідчення. А невдовзі після цього приїхав у гості до нас, у Розничі. Була якраз неділя, ми сіли за стіл пообідати. І тут Сергій встає й говорить моїм батькам: «Я люблю вашу дочку – ми хочемо поженитися». То й була пропозиція руки й серця. Мама й тато на це відповіли: «Якщо Лариса не проти, то ми – теж. Щастя дочки для нас – найголовніше».

13 квітня в сільській раді Чарторийська Вейни зареєстрували шлюб. Як каже Лариса, «без будь-якого торжества». Вдома мати Сергія стіл накривала. Родина привітала молодят.

– Але того дня, вже нібито в статусі офіційної дружини, – розповідає Лариса, – я поїхала до себе додому. Ну, все ж таки ми не були повінчані. Так мене моя мама навчила...

І ще більш як два тижні чекало подружжя свого весі-

Таїнство вінчання.

ля, церковного шлюбу. Першого травня, якраз на день народження Сергія, воно було в Розничих, а другого – в Чарторийську, куди приїхали після таїнства вінчання в храмі села Старосілля (на той час в селі нареченої церкви ще не було).

«ВІДГУКНИСЯ, МИ ВСІ ХВИЛЮЄМОСЯ – ХОЧ СМАЙЛИКА ПРИШЛИ»

Лариса прийшла в невістки. Ще якийсь час вони із Сергієм їздили на заробітки, а потім чоловік уже в Чарторийську працював – то в лігоспі, то в агропромисловій фірмі «ТОВ Хайберрі». Дякуючи свекрусі, яка допомагала доглядати дітей, Лариса теж не сиділа вдома навіть тоді, коли доньки були ще маленькі. Колись і в барі працювала, й листоношею була.

– А яюсь, – каже жінка, – мені запропонували місце кухаря у шкільній їдальні, знаючи, що маю таку спеціальність. Я й пішла. Тепер ця

«Коли ми з ним востаннє спілкувалися по телефону, то Сергій сміявся й мене ще підбадьорював: «Ларисо, тут теж люди живуть!». Я чула вибухи.»

робота мене рятує. Дівчата підтримують, розуміють, як мені непросто після загибелі чоловіка. Особливо на перших порах – це ж такий стрес пережила!.. Сергій за станом здоров'я в армії на строковій службі не був – лікарі ставили йому діагноз «сомнамбулізм», тобто «лунатизм». Коли почалася повномасштабна війна, то він думав, що не вій-

ськовозобов'язаний, і його не мобілізують. Але майже кожної ночі ходив чергувати на пости, облаштовані біля села. Коли ж дізнався, що ця хвороба не є перешкодою для служби, то пішов воювати. Казав: «Якщо я не піду на війну, то когось молодого заберуть. А я вже пожив...».

У листопаді 2023 року Сергій Вейна пройшов навчання на Рівненському полігоні й невдовзі у складі 79-ї бригади вже був на Донеччині – потрапив на Курахівський напрямок.

– Безпосередньо в зоні бойових дій чоловік був всього три дні, – розповідає Лариса. – Я навіть не почула від нього, що на війні – страшно. Коли ми з ним востаннє спілкувалися по телефону, то Сергій сміявся й мене ще підбадьорював: «Ларисо, тут теж люди живуть!». Я чула вибухи. Він сказав: «Знов стріляють. Все. Я тобі ввечері подзвоню...». Це було вранці 28-го, а ввечері з ним не було

зв'язку. Виявляється, його вже не було в живих. А я все писала у вайбер: «Відгукнися, ми всі хвилюємося – хоч смайлика пришли!». Відповіді так і не дочекалася. Новий 2024 рік уже не був для нас святковим, бо яке то свято, коли ти – в постійній тривозі! Син убрав ялинку, сіли повечеряли.

А 2-го січня Лариса поїха-

Лариса Вейна: «Посмертний орден Сергія мені вручили торік до Дня захисників і захисниць».

ла у справах до Луцька. Коли вже верталася автобусом додому, їй зателефонував знайомий і спитав, чи то правда, що Сергій загинув. Відповіла, що їй ще ніхто про це не казав, хоч уже серце стискалося від болю, передчуваючи біду. Набрала номер доньки Насті, яка була вдома, спитала, чи нема про батька новин. «Приїдеш – тоді й скажу. Я такого не говоритиму, поки ти – в дорозі...». Врешті-решт, відкрила матері печальну звістку, яка вже й так зрозуміла, що чоловіка нема в живих.

– Ми тоді їхали із сином, – пригадує вдова, – всю дорогу додому проплакали. Я вже не пам'ятаю, як зійшла на зупинці в Чарторийську, як дійшла до хати. У дворі мене чекали працівники військкомату з офіційним повідомленням. Виявляється, з 28 грудня Сергій лежав на полі бою – його не могли забрати через постійні ворожі обстріли.

Хоронили Сергія Вейну 5 січня. Лариса згадує про цей день із вдячністю на адресу односельців за їх небайдужість і підтримку. Вона з боєм говорить про те, як

важко переживають втрату батька діти. Особливо – син, якому було лише одинадцять років, коли тата не стало:

– Одного разу ми їхали з Богданчиком в автобусі. На зупинці, здається, в Новосілках до салону зайшов якийсь чоловік із хлопчиком. Бачу, мій син відвернувся до вікна й... плаче. «Що таке?» – питаю. А він показує на цих пасажирів і слова не може сказати. Він – ще зовсім дитина, йому так не вистачає тата...

«СЕРГІЙ МЕНІ ГОТУВАВ НАЙСМАЧНІШУ КАВУ В СВІТІ»

Торік, першого травня, виповнилося б двадцять п'ять років, як вони одружилися. Печальним був цей ювілей для вдови. Того дня на своїй фейсбук-сторінці Лариса виставила світлинку з їхнього таїнства вінчання з лаконічним підписом: «У нас було б срібне весілля». А ще додала одну з останніх світлин, на якій вони – удвох із Сергієм. Прибравши кольори, зробила фото чорно-білим: після загибелі чоловіка життя для неї буквально втратило свої яскраві барви. До тої «проклятої війни»,

Тато, мама і їхні доньки та син – вони були такі щасливі!

як каже, в них все було добре. Подружжя планувало подорожі, яких, мабуть, не могли собі дозволити раніше, поки діти росли. Старша дочка вже закінчила педагогічний коледж, молодша – навчається у Львівському лісотехнічному університеті. Тільки син – це школяр, семикласник, тож доведеться самій підняти його. Коли про це зайшла

мова, Лариса розмірковувала:

– Сестри Сергія допоможуть – вони не забувають про нас. Але без чоловіка – все одно важко. Тішить, що Богдан – хлопчик слухняний, розумний, з ним не повинно бути проблем. Хоч треба думати, аби виріс не «маминим синочком», а справжнім чоловіком. Добре, що у нього є рідні дядьки – ма-

тиму з кого брати приклад.

...Ми спілкувалися в приміщенні Чарторийського ліцею, в ідальні якого жінка працює. У фойє навчального закладу облаштовано куточок пошанування Героїв, які віддали життя за Україну. Один мешканець села загинув ще в 2014 році, беручи участь в АТО, а четверо – в повномасштабну

війну. Серед них – її Сергій. Посмертну нагороду чоловіка – орден «За мужність» III ступеня – вдові вручили минулорічної осені, напередодні Дня захисників і захисниць. А як би їй хотілося, щоб все було, як колись! І не треба ніяких відзнак, пошанування – тільки б жив її Сергій...

– Я відчувала його любов, – каже вдова. – Він мене шкодував, допомагав у всьому. Інколи й балував...

А ось стосовно того, у чому проявлялося це «балував», – такий спомин:

– Чоловік подарунок мені робив – від коханої людини навіть дрібничку приємно одержати, не скупився на ніжність і добрі слова. Він мені готував найсмачнішу в світі каву! Тепер я, ніби все так само роблю, як Сергій, а вона все одно – не така.

Жінка пригадує, як, бувало, вранці, коли ще всі спали, вони з чоловіком любили сісти у дворі за столиком і пити ту смачну-пресмачну каву. А вже потім починали заглядати свої домашні справи. Тепер Лариса п'є свій улюблений напій сама й згадує коханого. І кава якось особливо гірка, немовби розбавлена вдовиними сльозами.

І знову – контузія. Чорний, брудний, увесь в землі. Лежить і мовчить. Його більше двох годин відкопували після того, як снаряд у бліндаж потрапив. Єдине, що розповів, – це те, що уламок бруса зупинився за 2 см від його грудей. Другий день народження – можна сказати.

А поруч на інших двох столах лежать його побратими. Ті, хто його відкопували. Поки рятували, знову – обстріл, контузія. Але – витягнули.

«Чоловік зійшов зі стежки й підірвався на міні. З передової пораненого вивозила медик. Його дружина.»

Знову – стіл «для важких». Чоловік зійшов зі стежки й підірвався на міні. З передової пораненого вивозила медик. Його дружина.

Чоловік, я не пам'ятаю, як його звать, але за два тиж-

«Віримо в ЗСУ? Ви не уявляєте, як пахнуть хлопці з окопів...»

● ДО СЛІЗ

Хотів написати, що сьогодні увечері нам привезли поранених, і вони розповіли таку історію. Але це – неправда. Поранених привозять не тільки увечері. А і вдень, і вранці, і навіть вночі. Незалежно від часу доби. Єдине, що може завадити, – це дощ. У дощ дрони не літають, тож стріляють менше. Але про історію

Віктор НИЗОВЦЕВ, санітарний інструктор евакуаційної бригади Запорізької тероборони

Ось на столі «для важких» лежить хлопець. Сьогодні був його перший бій. Він із кулеметом увірвався в російські окопи й застрелив трьох росіян. І отримав чергу від російського кулеметника. Але він буде жити.

Знову – «стіл для важких». Молодий

хлопець, трохи більше 20 років. Тримав позицію під звільненим селом. Артобстріл. Важкі поранення, напівсвідомість. Робимо все, що можливо, і його евакуюють далі. Всі сподіваються на найкраще. Але за тиждень від отриманих поранень він помре в 5-ій лікарні...

Або ось лежить хлопець. Він розмовляє, у нього – гарний настрій, все добре.

«Ти тільки живи, козаче, кулю вже дістали...».

Можна сказати – перші дні війни. В нього – контузія більше, ніж у мене пальців на руках. Він не розмовляє майже. А йому немає і 25-ти. Знову – хлопець.

Змучений ангел

● СЛОВО – ЗБРОЯ!

Фото із сайту ukrposhta.ua.

«Укрпошта» випустила марки «Янголи війни», щоб вшанувати подвиг медиків, які евакуюють поранених із поля бою, рятують їхні життя в «швидких» та операційних, надають допомогу постраждалим від ворожих обстрілів.

Галина БРИТАН

Тихо плакала ніч за вікном,
Розриваючи тишу надвоє,
Біля ліжка, з підбитим крилом,
Ангел зраненого героя...

Вчора обстріл – він мужньо стояв,
Відганяючи кулі злобні,
Нині тільки на мить задрімав –
Знову бій, знову бій холодний...

Затуляв від вогню бійця,
Огортав на морозі теплом,
Таки ранили... Біль... Швидка...
Ангел поруч з підбитим крилом...

Цілу ніч хірург у лікарні,
Над героєм старанно трудився,
Поруч тихо зморений ангел,
За героя невтомно молився...

«Все, закінчили, буде жити», –
Тихо мовив хірург над ранок,
В очі ангелу подивився:
«Дай і твої зашию рани...»

Здивувався змучений ангел:
«Як ти знаєш? Я ж – безтілесний?»
«Він не вижив би, тому знаю,
Що ти тут, мій друже небесний...»

Щиро дякую, я без тебе,
Не зумів би його підійняти,
Донеси подяку до неба,
Відпочинь, я буду пильнувати...»

Задрімав замучений ангел,
Відновив загублені сили,
Щоб над своїм бійцем вже зранку,
Підійняти зміцнені крила...

більше, з чимось переплутати.

І ніякого задоволення, болю чи обурення на обличчях хлопців немає. Тільки – втома. Бажання пити. Спати. Палити.

Ті, хто пишуть чи кажуть «ми віримо в ЗСУ», ви навіть близько не уявляєте, як це – бути українським солдатом.

Перемога обов'язково буде. Але – не скоро.

«Справжня любов ніколи не помре» (Стивен КІНГ, 77 років, один із найпопулярніших сучасних письменників світу, якого називають «королем жахів»).

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Іван Котляревський – основоположник сучасної української літератури. Його поема «Енеїда», що вийшла друком у 1798 році, стала першим твором, написаним народною мовою. А ось щодо особистого життя, то цікавим є той факт, що письменник, громадський діяч жодного разу не був одружений, і у нього не залишилося прямих нащадків. Чому так сталося?

Марина ЛУГОВА

ІВАН З МАРІЄЮ ВИРІШИЛИ ПОЄДНАТИ СВОЇ ДОЛІ, АЛЕ...

Іван Котляревський – уродженець Полтави. Кілька років він навчався у Духовній семінарії. Потім ще довгенько працював у ній канцеляристом. Нарешті хлопець усвідомив, що духовне життя – не його покликання. Залишивши семінарію, він у 25-річному віці перебрався у Золотоношу й найнявся домашнім учителем до багатого місцевого землевласника.

Той виділив Котляревському невеличку затишну кімнатку з меблями. У той час, як учитель займався вихованням панських дітей, молода покоївка, надзвичайно вродлива чорноока дівчина-кріпачка Марія, прибирала його житло. Частенько траплялося так, що учитель повертався додому раніше і застав дівчину у себе. Він потроху почав учити її грамоти, невдовзі розумна покоївка навчилася читати. Марія інколи, за відсутності Івана, заглядала у шухляди його письмового стола. Одного разу відважилася взяти маленький аркушик паперу, списаний дрібним почерком. Прочитала написаний на ньому вірш і впізнала у тексті... себе.

Після цього молодята зустрічалися все частіше, між ними спалахнуло палке кохання. Іван з Марією вирішили поєднати свої долі. Юнак звернувся за благословенням до господаря. Але той швидко розчарував Івана. Він повідомив, що Марійка повинна стати дружиною якогось військового вдівця, вже нібито відбулися заручини і поміщик пообіцяв офіцерові відпустити свою кріпачку на волю. Знаючи круту вдачу і честолюбство сільських кріпачників, Іван не став нічого з'ясовувати, без зайвих розмов і з

Єдине кохання творця знаменитої «Енеїди»

Фотоколлаж із сайту na-skryzhalyah.blogspot.com.

Івана Котляревського і Варвару Репніну єдиною почуття поваги та довіри.

Будинок Івана Котляревського у Полтаві.

бодем у серці залишив дівчину. Напередодні її весілля передав через служницю Марійці лист, у якому повідомив причини свого неочікуваного від'їзду. До нього додав золоту каблучку з написом «На пам'ять від кадета Котляревського». Цим визначенням, певне, Іван натякнув на прийняте ним рішення податися на військову службу.

ДУЕЛЬ ЗАКОХАНИХ СЕРДЕЦЬ

Дослідники життя і творчості Івана Котляревського сходяться на тому, що саме нещасне кохання привело автора «Енеїди» до війська. Від 1796 року Іван вже числиться у Сіверському карабінерному полку російської армії, сформованому з українських козацьких сотень на Слобожанщині. Окремі підрозділи полку дислокувалися у Новомиргороді, його казарми виструнчилися рядами на берегах мальовничого озера Лонго, що відділялося від Великої Вісі широкою мальовничою долиною. Ще кілька рот полку розміщувалися у Новоархангельську. Прапорщику Івану Котляревському, як прикомандированому до штабу полку, доводилося частенько бувати

у роз'їздах, чути розмови різних людей. Від когось дізнався, що із панського маєтку в Золотоноші якийсь гульвіса-поручник викрав красуню-кріпачку. Виявилось, що той баламут служив у Сіверському полку разом із Котляревським. Іван, розшукавши поручника, впізнав його. Ще у часи учительства Котляревського у поміщика гульвіса часто приїздив до Золотоноші і брехливими обіцянками обплутав мозок поміщикові Марії, і той вирішив видати за нього сироту-служницю.

Та дівчина дуже любила свого Івана, сподівалася на його повернення. Коли ж стало зрозуміло, що господар затіяв чорну справу, вона у відчаї спробувала накласти на себе руки. Тільки випадок врятував життя закоханої дівчини. Горда і закохана Марія втекла від пана у Чорногірський монастир, і все подальше життя прожила черницею.

Іван, довідавшись про гірку долю коханої, вирішив розправитися з її кривдником: він викликав поручника на дуель. Результат став невтішним для того: його постріл був невдалим, а Котляревський не промахнувся і тяжко по-

“**Горда і закохана Марія втекла від пана у Чорногірський монастир, і все подальше життя прожила черницею.**

Пам'ятник автору «Енеїди» у Полтаві.

ранив суперника. За участь у дуелі прапорщика негайно доставили до командира полку Дотішампа. Іван і друзі чекали найгіршого. Але сталося неймовірне: замість очікуваного суворого покарання прапорщика Котляревського підвищили у званні і він став поручником. До того ж, командир полку взяв його до себе ад'ютантом. Причиною такої благодущності генерала вважають те, що він дуже любив літературу, надто поезію. На той час всі, хто хоч трохи знався на українській мові, запоем читали «Енеїду». Дотішамп не був винятком. Він, як й інші читачі, чекав продовження поеми, над якою увесь вільний від служби час працював автор.

«ОДИНОКИЙ Я, НЕЖОНАТИЙ Я...»

Котляревського тримали в армії, звичайно ж не заради літературної творчості. На першому плані була військова служба, з якою він блискуче справлявся... Але внаслідок поранення у грудні 1806 року, корпусний ад'ютант Котляревський подав у відставку, востаннє відвідав Новомиргород, деякий час жив у сусідньому Златополі у двоюрідної сестри

Ганни Скоробогач. А згодом назавжди поселився у рідній Полтаві – це місто він любив більше всіх на світі. За останні 28 років життя Іван Петрович залишав Полтаву вкрай рідко та й то за службової потреби. Він спорудив собі невеликий будинок над Ворсклою, церкву біля нього. У будинку письменника ніколи не було господині, якщо не вважати економку Мотрону, на яку він переписав садибу. Його серце так і лишилося зайняте однією єдиною жінкою – Марійкою із Золотоноші. Як згадували сучасники, багато панянок задивлялися на Івана у молодості, та він був байдужим до усіх, до кінця життя так і не одружився.

...Можливо, причиною самотності автора «Енеїди» та «Наталки Полтавки» була ще одна жінка. У архіві декабриста Сергія Волконського знайдено загадковий рядок: «Котляревського від каторги врятувала жінка, яка його любить». Відомо, з якою жорстокістю цар Микола I розправлявся зі своїми політичними противниками, у тому числі – з декабристами. Щоб врятувати приреченого від каторги, треба було мати дуже вагомий авторитет імператора. Саме такою була Варвара Репніна – дружина генерал-губернатора Миколи Репніна, одного з найвідданіших служителів престолу.

Родина Репніних 17 років прожила у Полтаві. Варвара була онукою останнього гетьмана України Кирила Розумовського, яскрава і сильна особистість. Вона відважилася у 1807 році пройти через палаючу Європу, щоб звільнити з полону чоловіка. Сам Наполеон Бонапарт захоплювався вчинком героїчної українки. Репніни тісно спілкувалися із Котляревським, генерал подарував письменнику свій портрет, Варвара замовила автору «Енеїди» переклад творів французьких авторів – це чтиво у ті часи було надзвичайно популярним у сентиментальних, нудьгуючих жінок поміщицького середовища. Між Котляревським і Варварою, схоже, не було любовних зв'язків. Їх єдиною почуття поваги і довіри. Вона врятувала Котляревського від каторги, він віддано працював над її незвичайним завданням. Три томи, по 500 сторінок, письменник перекладав 15 років, закінчивши роботу за чотири місяці до смерті.

Джерело: na-skryzhalyah.blogspot.com.

● ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ІВАНА КОТЛЯРЕВСЬКОГО:

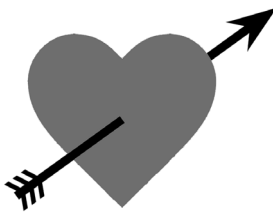
Уперше «Енеїда» була видана 1798-го року. Повністю поема вийшла 1842-го тільки після смерті письменника.

Імператор Олександр I зберігав «Енеїду» із автографом Котляревського. А примірник твору також був у особистій бібліотеці Наполеона I Бонапарта. У своєму «Нарисі історії українсько-руської літератури до 1890 р.» Іван Франко писав про те, що «Енеїда» Котляревського була спробою піднести українську мову до високої літератури і гідна знайти в «куфрі Наполеона».

1816-го Івана Котляревського призначили директором Полтавського театру. Він близько товаришував із актором-кріпаком Михайлом Щепкіним, який виступав у складі трупи Штейна, що гастролювала у Полтаві. Згодом допоміг викупити актора з кріпацтва.

1819-го Іван Котляревський написав для полтавського театру п'єсу «Наталка Полтавка» і водевіль «Москаль-чарівник», які стали основою нової української драматургії. А Микола Лисенко створив оперу «Наталка-Полтавка».

«Якби моє серце любило невзаємно, я б розірвав його на шматки своїми зубами...»

● РУКОПИСИ НЕ ГОРЯТЬ!

Романтичне життя Наполеона I Бонапарта – легендарного французького полководця, першого консула Французької Республіки, першого імператора Франції – було не менш драматичним, ніж його політична і військова кар'єри

«Я не провів жодного дня, не кохаючи тебе».

Олена БАРСУКОВА

9 березня 1796 року Наполеон одружився із Жозефіною Богарне (**обое – на фотоколажі**) – вдовою страченого генерала.

У листах Наполеон не лише зізнавався їй у коханні. Імператор був дуже ревнивим та сварив дружину за те, що її листи – недостатньо довгі. Ймовірно, зараз такі стосунки назвали б токсичними.

Це – лист, який Бонапарт надіслав дружині у 1796 році:

«Я не провів жодного дня, не кохаючи тебе. Я не провів жодної ночі, не стискаючи тебе в обіймах. Я не випив жодної чашки чаю, не проклінаючи

славу і честолюбство, які не дають мені спокою в самому серці моєї істоти.

Серед усіх моїх справ – чи то на чолі війська, чи то під

швидкістю бурхливої Рони, то лише для того, щоб швидше побачити тебе знову.

Якщо я встаю серед ночі на службу, то тільки тому, що це

“**День, коли ти скажеш: «Я люблю тебе менше», буде або кінцем мого кохання, або останнім днем мого життя.**»

час інспекції таборів – моя чарівна Жозефіна стоїть у моєму серці одна, вона займає мій розум і заповнює мої думки. Якщо я від'їжджаю від тебе зі

може на кілька днів прискорити приїзд моєї солодкої любові. Але у своєму листі від 23-го і 26-го ти звертаєшся до мене на «Ви». На «Ви!» Ах, нещасна

жінко, як ти могла написати цього листа? Він – такий холодний. А що ти робила ці чотири дні – з 23-го по 26-те? Ти не писала своєму чоловікові...

Ах, кохана, це – «Vous» («Ви»), і ці чотири дні змушують мене тужити за моєю колишньою байдужістю. Горе тому, хто винен у цьому! Дух мій – важкий, серце моє – в кайданах, і я жахаюся своєї уяви (...).

Прощавай, дружино, мука, радість, надія і серце мого єства, яку я люблю і боюся, яка вселяє в мене ніжні почуття,

що зближують мене з природою, і бурхливі пориви – вулканічні, як Етна. Я не прошу від тебе ні вічної любові, ні вірності, але просто... правди, безмежної чесності. День, коли ти скажеш: «Я люблю тебе менше», буде або кінцем мого кохання, або останнім днем мого життя.

Якби моє серце було настільки слабким, щоб любити невзаємно, я б розірвав його на шматки своїми зубами. Жозефіно! Жозефіно! Пам'ятаєш, що я іноді говорив тобі? Природа створила мене сильним і рішучим. А тебе вона створила з мережива і госсамера. Ти мене більше не любиш? Пробач мені, кохання мого життя, моє серце розривається від суперечливих сил.

Я одержимий тобою, моє серце сповнене почуттів (...). Прощавай! Ах, якщо ти любиш мене менше, значить, – не любила ніколи. Тоді я – справді жалюгідний.

Бонапарт».

У постскрипті Наполеон написав про успіхи на війні.

«Моя озброєна кавалерія і обоз скоро будуть на марші. Мої солдати виявляють до мене невимовну довіру. Ти одна є моїм джерелом прикраси, ти одна є радістю і мукою мого життя», – додав він.

У 1809 році Наполеон розлучився із Жозефіною. А цей лист вперше опублікували у 1827-му в другому томі «Мемуарів сучасниці» Іди Сент-Ельм.

Він пішов із молотка за 650 тисяч французьких франків на аукціоні у 1997 році.

Що чоловікові потрібно від своєї дружини?

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Якщо він це отримує, то ніколи не піде від неї

Віолетта МЕДІЙНА

Чоловікові потрібна жінка, з якою йому буде добре. Багато хто, говорячи про холостяків, каже: «Одружитися йому пора» або «Йому бракує жінки». Одружитися, звісно, можна, але не просто – з першою зустрічню. Потрібна саме така жінка, з якою чоловікові буде добре. Якщо вона забезпечить його всім, що потрібно, він ніколи від неї не піде, буде любити і «на руках носити», інформує **Ukr.Media**.

Отже, що ж потрібно нормальному чоловікові, розумному, мислячому, сильному, люблячому, який забезпечує свою сім'ю, від дружини?

Перше, що спадає на думку багатьом: щоб у домі було чисто, завжди гаряча вечеря, чисті та випрасувані сорочки.

А ось і ні, це – зовсім не

Йому хочеться приходити додому тоді, коли там не влаштовують скандалів і сцен ревності із порога.

головне. По-перше, і від таких турботливих дружин, чоловіки з легкістю йдуть до жінок, які все це навіть можуть і не вміти робити. Ну, а по-друге, я знаю чоловіків, які й за наявності дружини самі з усім цим прекрасно справляються.

Діти. Так, особисто, на мій погляд, сім'я без дітей – не сім'я, а просто співжиття двох люблячих одне одного людей, без продовження. Але нікого не хочу образити, це моя

думка, і не всі її поділяють. Кожен живе, як хоче, нікого не вчу і не засуджую. Але і це – теж не найголовніше, що потрібно чоловікові. Адже є і пари без дітей, які люблять одне одного до глибокої старості. Так, і скільки чоловіків, які кидають своїх дітей. Йдуть і від дружин навіть із кількома дітьми.

А багато хто ще вірить і в те, що шлях до серця чоловіка лежить через його шлунок.

Мене це завжди дивувало. Чоловік – не кіт, якому важливо лише смачно поїсти. На самих борщах далеко не заїдеш!

Чоловікам потрібні емоції? Є думка, що якщо життя з жінкою стає нудним і прісним, чоловік починає дивитися на сторону, шукати ту, яка подає йому давно забуті емоції, яскраву, активну, веселу і навіть зухвалу даму.

Але – ні! Чоловіки – всі різні, когось всі ці емоції можуть і зовсім дратувати.

То що ж найголовніше, чого ж дуже потребує чоловік? Що обов'язково має бути в його сім'ї? Без чого чоловіки не можуть?

Чоловікові вдома потрібен спокій. Йому хочеться приходити туди, де не влаштовують скандалів і сцен ревності із порога. Туди, де спокійно і затишно, де його люблять, розуміють і завжди чекають. «Мій дім – моя фортеця» – якраз про це.

Якщо чоловікові буде некомфортно у себе вдома і він постійно буде хотіти кудись

утекти, він не буде туди поспішати, навіть якщо там повно дітей, смачний борщ і яскраві емоції та пристрасті від дружини.

Багато чоловіків, які приходять до сімейних психологів, скаржаться саме на те, що вдома немає спокою. А хто повинен його створювати? Саме жінка.

Так, звичайно, зараз хтось подумає, що і чоловік теж багато чого повинен робити. Чому тільки жінка має працювати над стосунками? Але йдеться зараз саме про жінку. Можна, звичайно, відразу вимагати від чоловіка виконання його обов'язків, адже у нього вони теж є. А можна спочатку постаратися самій, щоб побачити результат.

Тільки мудрі жінки це розуміють і не намагаються змагатися з чоловіком у тому, хто більше вкладається у стосунки та сім'ю, а починають із себе, створюючи для чоловіка теплу та спокійну атмосферу, в якій він може розслабитися й відпочити. І тільки тоді жінки отримують зворотну реакцію, віддачу. Їх люблять і цінують чоловіки.

«Якщо ти осуджуєш людей, ти не маєш часу любити їх»
(Мати ТЕРЕЗА (1910–1997), католицька черниця, засновниця доброчинних місій, лауреатка Нобелівської премії миру за 1979 рік).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

Слабозрячий Павло – поводитир Ганни

● ІСТОРІЯ ІЗ ЖИТТЯ

Поводирів і старців, яких мені довелось бачити в своєму дитинстві, уже давно немає. Тепер вони – тільки у фільмах чи книжках. Моя оповідь – саме про них

Григорій ПОЛІЩУК,
член Національної
спілки журналістів України

Йшли якось селом двоє старців. Жінка, якій було трохи за 50, і чоловік, старший від неї. Жебрачка була повністю незрячою, а чоловік, який не розлучався із полотняним мішечком за плечима, мав зір на відстані руки. Зате він вправно прокладав собі шлях дерев'яними палицями, міцно тримаючи їх в обох руках. Ніхто не знав достеменно, звідки вони родом і що то за люди.

Кому хотіли, тому й розповідали, як вони об'єдналися, щоб прохати шматок хліба. Ганна, так звали жінку, до 12 років бачила усе своїми очима. Та звідкись взялася підступна хвороба, й для неї настала нестерпна вічна ніч. Батьки – в поле до роботи, а їхня донька з похмурих обличчям сідала біля вікна у вічному очікуванні. Коли батьки пішли у засвіти, її забрала до себе рідна тітка.

Якось до тітчиної оселі зайшов уже немолодий чоловік, якого звали Павлом. Розговорилися. Павло запропонував жінці йти з ним старцювати. Погодилася відразу, бо хотіла полегшити життя своїй тітці. Все-таки на одного рота менше в сім'ї стане, адже роки були голодні, повоєнні.

А сам поводитир – Павло – отримав травму очей, працюючи на цегельні, біля печей.

Їх пізнавали ще здаля, коли підходили до села. Гукали щиро:

– Звідкіля, люди добрі, вас Бог до нас послав?

Павло хитрувато мружив очі й стиха відказував:

– Із малих і великих доріг мандруємо. Може приймете на ночівлю?

– А чого б і не запросити? Бачимо, ви – люди не гордовиті. Мене Степаном звать, – простягнув руку господар оселі. – Підемо до хати, там моя Марія порядкує.

– Пригощайтесь, люди добрі, чим Бог послав, гуртом і повечеряємо, – запрошувала Марія до столу неочікуваних гостей.

– Дякуємо, Бог вам віддячить, – встала слово сліпа Ганна.

– То що там у світі робиться? – по-важно запитав господар, витер ложку і поклав уже біля пустої тарілки.

– Мандрували ми усюди... Наслухалися і доброго, й поганого. Казали нам люди, в яких ми ночували, як от, приміром, у вас зараз, що потроху почали свої хати будувати. Це – добре. Але говорили й про інше. Кажуть, що силою стягують плуги, борони, віялки у колгосп. І коней потроху забирають. Влада, яка прийшла, обіцяє райське життя. Як на мій хлопський розум, не вірю у солоденьке життя, дуже вже м'яко стелять, і це насторожує.

«Відмовилася їхати далі, доки у своїй руці не відчує руку свого чоловіка...»

● ВІДЛУННЯ СЬОГОДЕННЯ

Ганна і Володимир – літня подружня пара, яка перетинала кордон у пункті пропуску «Покровка (Україна) – Колотилівка (рф)»

Вони поверталися із окупованої території на Херсонщині. Жінка – сліпа, чоловік – майже не ходить. Обоє потребували сторонньої допомоги, аби перетнути двокілометрову пішохідну зону на кордоні.

Їм допомагали волонтери «Загону швидкого реагування Сумської обласної організації Товариства Червоного Хреста України».

«Жінка першою перетнула кордон, ми її зустріли, поклали на евакуаційний візок, але вона відмовилася їхати далі, доки у своїй руці не відчує руку свого чоловіка. Тож ми там, на переході, дочекалися пана Володимира. Вона навпомацки

«Моя рука в твоїй руці тримає мене міцно...»

переконалася, що то – він, і тільки тоді ми рушили», – таку зворушливу історію розповів волонтер «Загону швидкого реагування ТЧХУ» Віталій Кулик.

«Руки коханого...»

● З ВИСОТИ ДУШІ

Таня КВІТЕНЬ

Руки коханого – я у них глиною,
Я в них оазою, річкою

пінною,
Я у них пульсом, судинами, венами,
Псалмами, піснями, віршами,
катренами...

Я у них – голкою, я у них – ниткою,
Пташкою, білкою, ружею-квіткою,
Гладдю на річці, дотиком

трепетним,
Зерням горіховим, дитячим
лепетом...

Я у них – музика, паводок, сяєво,
Диво предивнеє зіллячком,
чарами,

«Ллюся крізь пальці і в пальці вертаюся, Бо над усе їх люблю, в них купаюся...»

Зорями, ночами, зойками,
злуками,
Стогоном-солодом млію
стозвукою...

Ллюся крізь пальці і в пальці
вертаюся,
Бо над усе їх люблю,
в них купаюся...

Я в них чаруюся, в них зацілована
Богом призначеним, даним,
дарованим.

А ще в одному селі почули ось таку історію. Перед війною стали люди розживатися, купив якось молодий господар коня. Сів на нього й хотів хвацько погарцювати, та переоцінив свої сили. Упав раптово із буйного горілиць і розтритив ногу. А тут – війна. Хлопців – у військо, а каліку обминають. Багато з них не повернулося з фронту. Батьки радіють: хоч мають удома каліку, зате – живий. Вже й одружився, має свою сім'ю. Ось і розсудить, кому пощастило...

Кожен із присутніх залишився при своїй думці. З тим і розійшлися по кутках на ночівлю.

Марія принесла зі стодоли кілька добре вимолочених снопів і гарно вимостила солому на долівці. Коли діти уже поснули, сліпа Ганна стала просити Марію, щоб та нагріла їй води і виляла

у велику балію: захотілося жінці помитися й одягнути свіжу, хоча й не нову, сорочку. Промовила стиха:

– Знаєш, Маріє, припасла її на великий празник... Але сьогодні у вашій оселі відчула себе, як на святі. Ти – добра людина, хай береже тебе Бог, що ви зі своїм господарем так подбали про нас...

Марія принесла з комори придбане «на свято» запашне мило і, даючи його Ганні, зауважила:

– Виміняла у гондлярів, які їздили сьогодні по селах, на цукор. Розвелось їх тепер, як комах на смітнику. Усі хочуть із нас щось здерти...

Сіріло, розпочинався новий день. Марія вже була на ногах, коли інші тільки-тільки прокидалися.

Чоловік господині вже гукав на все обійстя:

– Сідайте, діти, і ви, старці, будемо гуртом їсти те, що Бог послав! Від щирої молитви та великої миски християнину не гоже відвертатися. Христос посеред нас є і буде. Амінь!

Не зогледілася Марія, як на столі вже стало порожньо. Потому усі стали готуватися походу в храм.

Найперше зібралися старці. Коли виходили з оселі, Ганна щиро мовила:

– Спаси вас, Господи! Будемо молитися за ваших дітей, щоб обійшла їх гірка доля, яку маємо ми з Павлом. Пішли з торбами за хлібом, щоб якось вижити... Що й казати, немає де в полі бідному сховатися, коли навкруги дмуть вітри-гани.

Павло почекав, коли Ганна вчепиться за мотуз'яні вервечки його заплічника, і ретельно, намащуючи жебрацькими костурами землю, обоє подалися до храму.

Старці на мить зупинилися: в селі стояла тиша, повітря було п'янке й солодке. В небі розхристано пливли надто сліпучі хмаринки.

Коли наближалися до великої місцевої церкви, то все виразніше чули побожний спів і гарячу молитву. Павло подумав: «Душа християнська не повинна боятися вмерти на землі. Ми ж тут – тимчасові гості, і рано чи пізно в кожного з нас закінчиться земна мандрівка. Тут ми маємо сльози скорботи й мук. Тому людина й лине до Бога за радістю і спокоєм душі...».

...Ганна і Павло присіли на східцях церкви, голосно молилися, раз-по-раз прислухалися до розмов місцевих селян. До них підходили по-святковому одягнені люди: гарні, білолиці жінки, говіркі чоловіки. Хитали головами, мовляв, «тяжка у вас доля, старці». Ганна, а вона була жінкою мудрою, не сперечалася, лише стиха відказувала їм:

– Все, що Богом призначене, не обминеш. Людина, як пір'їнка, – дмухнеш і полетить. Отож і доля в кожного – своя...

А тим часом біля церкви дуже жваво йшла торгівля. Діти особливо полюбили цукрових півників. Навкруги стояли селяни з яскравими букетами, кошиками яблук і груш – свято ж Спас! Звичайно, багато чого отримали й старці, їх щедро обдаровували пирогами, грішми, фруктами. Люди не скупилися...

Потроху сонце котилося до полудня, а відтак завершувалося богослужіння. Зібравши увесь свій «скарб», що дали люди, старці лаштувалися у неблизьку дорогу. Павло, як поводитир, намітив свій шлях до іншого села, знаючи, що там їх теж нагодують і забезпечать ночівлею. Над їхніми головами летіли й швидко зникали у красивих небесах рідного краю пухнасті хмари. А це значить, що життя сьогодні не закінчується: буде і сонце, і дощ, і новий день. Гарний і безхмарний...

Зараз немало різних «людців» хочуть стати поводитирями у різних сферах нашого життя. Їх буде ще більше у період майбутніх виборів.

Отож нам треба уважно придивлятися до усіх тих, хто під солоденькими гаслами хоче нам на очі облуду вчепити, щоб ми враз стали «сліпцями».

Будьмо уважні! Тягнімося до світла та правди.

Місто Горіхів.

Чому зараз на кожному кроці чути нецензурну лексику, особливо від дівчат-підлітків?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Хто в цьому винен найбільше – батьки, школа, вулиця чи церква?

Протоієрей Ігор Андрус ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Першозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

«НЕХАЙ ЖАДНЕ ПОГАНЕ СЛОВО НЕ ВИХОДИТЬ ІЗ ВАШИХ УСТ...»

Сьогодні нецензурна лексика стала настільки поширеною, що її можна почути не лише серед дорослих, але й підлітків, зокрема дівчат. Це явище викликає занепокоєння у багатьох батьків, педагогів і духовних наставників. Щоб зрозуміти, чому це відбувається, слід розглянути кілька важливих аспектів, включаючи вплив сім'ї, школи, вулиці та церкви.

Християнство вчить, що батьки несуть відповідальність перед Богом за виховання своїх дітей у дусі любові, поваги та віри, а використання ненормативної лексики суперечить цим обов'язкам.

Сім'я – це перше і головне середовище, де формується мовлення та поведінка дитини. Якщо в родині вживають лайливі слова, дитина сприймає це як норму. Батьки, які не контролюють свою мову, подають поганий приклад, що може

Митарство 1-е, "Тріх мови". Фрески монастиря Рильського, Болгарія. Фрагмент.

Коли ми піднімалися від землі до висоти небесної, нас зустріли спочатку повітряні духи першого митарства, на якому судять за гріхи мови, за всяке слово марне, лайливе, безчинне, скверне. (Одкровення святого Іоанна Богослова).

залишити глибокий відбиток на свідомості дитини. У Біблії сказано: *«І виховуйте їх у напаминні Господньому»* (Ефесян 6:4). Це нагадування про відповідальність батьків за виховання дітей у моральній чистоті. Школа також відіграє важливу роль у формуванні мовної культури підлітків. Учителі мають бути прикладом грамотного та етичного мовлення. Зникає рівень поваги батьків та суспільства до педагогів та школи в цілому, тому підлітки відчують дуже часто безкарність у своїх діях.

Сучасна культура, включаючи музичну індустрію, кіно та соціальні мережі, значно сприяє популяризації нецензурної лексики. Особливо це стосується підлітків, які нама-

гаються відповідати трендам і виглядати «круто» в очах ровесників. На вулиці та в інтернеті діти часто наслідують тих, хто використовує лайливі слова для самовираження або демонстрації сили.

“

Сім'я – це перше і головне середовище, де формується мовлення та поведінка дитини.

Церква завжди була осередком морального виховання. Проте її вплив на сучасну молодь зменшився через низький рівень релігійності серед населення. Багато підлітків не залучені до духовного життя, що позбавляє їх можливості чути про важливість чистоти мовлення. У Писанні говориться: *«Нехай*

жадне погане слово не виходить із ваших уст, але тільки добре для збудування» (Ефесян 4:29). Ця настанова могла б стати потужним інструментом для боротьби з нецензурною лексикою, якби молодь мала ближчий контакт із церквою.

ХТО ВИНЕН?

Відповідь на це запитання не є однозначною, адже кожен із факторів відіграє свою роль. Батьки є першими, хто формує мовну культуру дитини, школа повинна підтримувати це виховання, а вулиця й соціальні медіа – це середовище, де ці зусилля можуть бути зруйновані. Церква ж могла б стати тим моральним компасом, якого так не вистачає підліткам, але для цього потрібна більша активність у роботі з молоддю.

ЯК БОРОТИСЯ З ЦИМ ЯВИЩЕМ?

Батьки: Власним прикладом демонструвати правильне мовлення та контролювати контент, до якого мають доступ їхні діти.

Школа: Вводити уроки з етики, християнської етики,

людей, а дітей навчати цьому з дитинства.

Суспільство: Обмежувати поширення контенту з ненормативною лексикою у медіа.

Церква: Активніше працювати з молоддю, організувати зустрічі та дискусії на моральні теми.

«ХТО БЕРЕЖЕ УСТА СВОЇ ТА ЯЗИКА СВОГО, БЕРЕЖЕ ДУШУ СВОЮ ВІД БІД»

Православна церква категорично засуджує вживання матюків, вбачаючи в цьому гріх і духовну шкоду. Вчення Біблії, святих отців і церковні канони закликають вірян до чистоти мови і духовного вдосконалення. Уникнення нецензурної лексики є важливою складовою життя кожного християнина, що прагне жити згідно зі вченням Христа і церковними традиціями.

Православна церква вчить, що духовне вдосконалення включає контроль над власними думками, словами і вчинками. Святий Іоан Листвичник у своїй праці «Ліствиця» зазначає, що слово – могутня зброя, і віряни повинні навчитися використовувати її мудро і з любов'ю. Матюки і непристойні слова розглядаються як прояви духовної слабкості і недоскональності.

Нехай слова з Біблії стануть нашим дороговказом: *«Хто береже уста свої та язика свого, береже душу свою від бід»* (Притчі 21:23). Чистота мовлення – це не лише ознака культури, але й відображення духовного стану людини. Виховання молодого покоління – це спільне завдання, до якого мають долучитися всі.

Матюкатися ще й небезпечно для здоров'я

● НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Донедавна вважалося, що вживати нецензурні слова – це просто некультурно. Але виявилось, що це ще й шкідливо

Людмила КОЗАРЕНКО

Більшість людей виправдовує лайку як спосіб «випустити пару». Однак учені довели, що вона не тільки не сприяє вивільненню негативних емоцій. Не кращим чином матюки впливають на здоров'я того, хто ляється, і навіть того, хто все це слухає, стверджує видання «Коментарі».

Міф про те, що «міцне слівце» допомагає зняти напругу, намагаються спростувати давно. За це бралися навіть радянські вчені. В 1990-і вони протягом кількох років спостерігали за

двома групами людей: для однієї з них лайка була нормою життя, друга обходилася у спілкуванні літературними словами. В результаті виявили, що за той час, поки тривав експеримент, у любителів нецензурщини відбулися вікові зміни на клітинному рівні, до того ж у кожного з них був цілий букет хвороб.

У піддослідних із другої групи подібних відхилень не було: почували вони себе набагато краще, виглядали добре. Дехто навіть молодшими свого віку. Німецькі вчені пішли ще далі – вони фіксували у «матючників» найменші зміни в роботі організму, навіть на генетичному рівні. І дійшли висновку, що в тих, хто ляється, здоров'я псується надзвичайно різко. Оскільки такий ефект спостерігався у 85% протестованих осіб (15% виявилися «міцнішими горішками»), це не могло бути просто збігом обставин.

Останні дослідження цієї теми, про-

ведені британськими науковцями з університету Бристоль, остаточно довели шкідливість лайки для здоров'я. Людей, залучених до експерименту, розділили на дві групи: одна читала вголос текст з нецензурними словами, друга – той самий текст, але без них. Всім до голів під'єднали спеціальні електроди, що передавали інформацію про активність мозку. У такий спосіб фіксувався рівень стресу. Опрацювавши отримані дані, фахівці побачили, що сплеск стресу спостерігався у осіб, які матюкалися, і в тих, хто це чув. В іншому випадку мозок поводив себе спокійно. Тож виходить, що лайка не тільки не допомагає розрядитися, позбавитися негативних емоцій, а якраз навпаки – дає подвійне навантаження на нервову систему. Вчені переконані: це відбувається тому, що наш організм сприймає нецензурну лексику як агресію. До яких хвороб призводять нервові

потрясіння, ми всі добре знаємо.

До речі, вченим вдалося спростувати ще один міф, згідно з яким матюки мають знеболювальний ефект. Адже навіть у того, хто не допускає у своєму лексичному наборі нелітературних слів, вони прориваються, якщо, скажімо, боляче вдариться. Деякі неврологи пояснювали це так: високий рівень стресу в момент удару змінює сприйняття болю центральною нервовою системою. Однак експеримент німецьких вчених цю версію повністю спростував. Вони запропонували людям, які занурюють руку у крижану воду, викрикувати матюки. Лайка мала б знизити біль. Але на практиці виявилось, що відчуття у учасників досліду не змінилися. Зрештою вчені погоджуються: якщо людина в силу свого виховання вважає, що лягтися – це нормально, міцне словечко допомагає трохи знизити рівень стресу. Але тільки трохи. І це зовсім не означає, що матюки не впливають негативно на її здоров'я.

Петро садив Уляну біля себе, і вони до пізнього вечора орали поле.

Татова доня

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Уляна має лише два чорно-білих фото, де вона – разом із мамою. На одному – малеча в простих колготах, натягнутих мало не до вух, у платтячку на виріст, схопилася за мамину сукенку. На іншому – тато тримає її на руках, а мама стоїть поруч. Коли дівчинці виповнилося п'ять років, мама залишила її з татом і перебралася жити до чужого дядька в передмістя

Ольга ЧОРНА

– **К**азали ж Петрові, що Ліда йому не пара, – пліткували в селі. – Гарна, бестія. А Петро... простий хлопець. Тракторист. Потрібна була йому та женьчак? Тепер сам із малою залишився.

– Може, Ліда отямиться.

– Ага! Бачили, як у місті дефілювала під руку з новим чоловіком. Модно вдягнута, в туфлях на високих каблучках. Навіщо їй Петро?! І роботу гарну знайшла.

– Що ж то за мати така, від рідної дитини відреклася...

...Петро навчився заплітати доньці кіски й розповідати

незграбні казки. Ні, вони були добрими і навіть смішними. Він їх сам придумував. «Списував» образи з найкolorитніших сільських жінок. Доня сміялася. І він разом із нею. А коли малеча засинала, йшов у садок, курив дешеві цигарки і багато думав... Не тримав зла на Ліду. Мав лише образ. Не за себе – за доньку.

Петро боявся залишати Уляну на цілий день вдома. Тому вранці розкутурхував малу, брав на руки, вмивав холодною водою сонне личко, одягав, наливав горня молока на сніданок, клав у торбинку нехитрий обід і вони разом йшли на роботу.

Трактористи знаходили в своїх кишнях для малої «дюшеску» чи «барбариску» від «зайчика». Петро садив Уляну біля себе і вони до пізнього вечора орали поле. Дівчатко навіть примудрялося дрімати під гуркотіння гусеничного трактора.

По неділях Петро варив борщі-супи і ліпив вареники. Вареники виходили великі. Можна було одним наїстися.

Інколи приходила Петрова тітка – рідна сестра покійної матері, й відганяла його від плити. Готувала і говорила про Ліду. Тітка була добра, але простити Лідиного вибрику не могла. Бувало, перебирала розлучених жінок та удовиць

у навколишніх селах і припасувала їх до Петра. Він сердився. Розум осуджував Ліду, а душа – ще любила... Крім того, Петро не був упевнений, що чужа жінка зможе стати для Уляни доброю матір'ю. Він не міг дозволити, аби хтось образив доньку.

...Сільська головиха завела з Петром мову, коли треба було збирати Уляну до школи:

– Вислухай і не гнівайся за пораду. Віддай доньку до інтернату. Як будеш раду давати, коли Уляна школяркою стане? Зможеш їй із навчанням допомагати? Ти ж з ранку й до смерканку працюєш. Дитина цілими днями сама вдома після уроків буде. А там – доглянуть. Та й місто – не за горами. Що таке два десяткі кілометрів? Будеш забирати Уляну на вихідні, на канікули.

Петро роздумував над словами головихи. Розумів: добре каже. Але й із донькою розлучатися не хотів.

Сільське начальство підтримала й тітка.

...Учителі хвалили Уляну. Чемна, вчиться на відмінно. Петро тішився. І сумував: чула б Ліда. А вона про доньку й не згадувала.

Найбільше за все Петро чекав канікул. Уляна читала йому голос дитячі казки. Малювала дивні квіти, їхню хату, поле... Він складав малюнки в шухляду. І, коли залишався сам, діставав їх, розглядав, аби не було так сумно.

Тітка й далі діставала Пет-

ра, аби знайшов собі дружину. Сватала овдовілу Люську із сусіднього села, в якій – велика господарка: дві корови і купа іншої живності. Колись, у школі, Люська огрела Петра портфелем, аж у голові замакітрилося. Тому тітчину пропозицію відмів раз і назавжди.

...Уляна подорослішала і погарнішала. Тепер, коли була вдома, готувала Петрові обіди. Прибирала. Доводила квітник до ладу. Сапала грядки. А ввечері сусідські дівчата кликали Уляну до клубу. Відмовлялася. Не хотіла залишати батька самого. Недарма в селі її по-доброму називали: татова доня.

...На доньчин випускний Петро вперше за багато років справив собі нового костюма і купив туфлі. Уже й забув, коли так парадував. Почувався незграбно в обновках.

– Куди, Петре, вибрався? – запитували сільські сороки, коли йшов на зупинку.

Про Петра в селі ніхто поганого слова не сказав.

– Ти ба, – взяла руки в боки перша пліткарка Ксенька, – золотий чоловік! Не спився. Уляна в нього, наче квітка. Дурна, Лідка, ой, дурна. Все життя молодію і гарною не буде. Хтозна-де і біля кого на старість доведеться голову прихилити. Дітей із тим... не має.

– Чекай-чекай, ще прийде доньку перепрошувати, – кинула котрась із жінок.

“ **Розум осуджував Ліду, а душа – ще любила...**

– Я б її паршивим віником гнала, – розійшлася Ксенька.

...В сукенці небесно-голубого кольору, з довгим розпущеним золотим волоссям, Уляна виглядала справжньою красунею.

– Доню, ти така... така гарна, – мовив охриплим голосом Петро.

Горло душили сльози. Від щастя. І від смутку. Ліду згадав. Якби бачила, яка красива їхня донька...

– Ой, тату, і ти – такий святковий...

...Уляна закінчила інститут. Вийшла заміж. Оселилися з чоловіком в обласному центрі. Народила Петрові внучку і внука. Коли привозила малих до села, він розповідав їм незграбні казки, як колись малій

Улянці. А ще почав розводити бджіл, бо дітям, був переконаний, потрібен справжній, а не куплений мед. Внуки бджіл не боялися, бо дід Петро казав, що чемних дітей вони не кусають. А Оксанка з Сергієм вважали себе дуже чемними.

...Внуки вирости. Петро постарів. Уляна кликала батька до міста, а він не міг залишити своїх вуликів, садка, хати.

– Ми ж не на поверсі живемо. Власний будинок звели. Місця вдосталь.

– Хіба я вже зовсім немічний? – віднікувався. – Ви там своїми бізнесами займаєтесь, а я що буду робити?

– Тату, ви все життя тяжко працювали. Пора відпочити.

– На тім світі відпочину. Ось скоро липи зацвітуть. Знаєш, який липовий мед помічний?! А потім – гречка... Бачила, за нашим городом фермер гречку посіяв?

– Тату, пам'ятаєте мою подругу Ганну? Вона зараз – директорка притулку для стареньких людей, що в нашому районі. У наступні вихідні повеземо туди гуманітарну допомогу.

– Може б, меду взяли? Зараз принесу. Бідні люди в тих притулках. Ні рідні, ні дітей...

У суботу Уляна з чоловіком привезли в притулок одяг, харчі, інші речі. І мед із батькової пасіки. Ганна представила колективу та підопічним свою шкільну подругу, а тепер бізнесвумен й меценатку Уляну Петрівну та її чоловіка Мирослава Івановича, які завітали з обласного центру зі щедрими подарунками.

Уляна запрошувала усіх скуштувати меду з пасіки свого батька. І обіцяла приїхати ще.

– Уляну Петрівну виховував батько. Гарний, добрий чоловік. І мед із його пасіки дуже смачний, – додала Ганна.

Одна з її підопічних тихо зойкнула, почувши ім'я, по-батькові благодійниці та її історію. Це була Ліда. Вона здогадалася, що ця вродлива й успішна жінка – її донька.

Ліда дивилася через вікно, як Уляна прощалась із директрисою, сіла в машину. Не жаль чи докір совісті відчувала, а... заздрість. Заздрила своєму колишньому першому чоловікові та зраженій доньці. Вони без неї не пропали. А вона – вже давно нікому не потрібна.

Магнітні бурі у лютому 2025

Джерело: novy.tv

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Слабкі: 6, 20, 25.

Середні: 1, 2, 17, 20.

Сильні: 4, 5, 18, 19, 24 лютого.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Бережіть себе і своїх рідних!

Вийшла заміж

● УСМІХНІТЬСЯ!

Ігор ВИЖОВЕЦЬ

Бабі пенсію привозить Пошта аж додому. І стара її вкладає... В банку трилітрову. Із картками та пін-кодом

Клопоту не має: Підпис – хрестик, бо старенька Грамоти не знає. А востаннє, як давала Гроші пошта мила, Два «хрести» чомусь бабуся В підписі «вліпила». Здивувалась листоноша: – Що це ви вчудили? – Я недавно вийшла заміж Й прізвище змінила...

Банка – найкращий банк для бабусь!

Щоб помститися колишній коханці, викрав і задушив її доньку

Вбивця маленької Валерії з України проведе за ґратами решту життя.

● ВІД ЧОГО ХОЛОНЕ КРОВ

Суд міста Хемніц визнав 37-літнього уродженця Молдови Андрія П. винним у вбивстві української дівчинки, яка разом із матір'ю отримала прихисток у Німеччині після початку повномасштабного вторгнення росії. За даними слідства, чоловік вистежив 9-річну Валерію, яка йшла до школи, затагнув її до лісу та втопив у калюжі багнюки. Після скоєння злочину вбивця втік із Німеччини, але через 11 днів його затримали в Празі. За рішенням суду чоловік відбудуватиме довічне покарання

Ірина ІГНАТОВА

Валерія зникла минулого року дорогою до школи. Трьокласниця самотійно їздила до школи автобусом. Дорога займала 15 хвилин. Утім 3 червня минулого року до зупинки вона не дійшла. Чоловік покликав її до себе в машину і дівчинка сіла, бо добре його

знала. Андрій мав стосунки з її матір'ю і деякий час навіть жив у них.

Що дівчинка зникла, стало відомо лише по обіді, коли Валерія не повернулася додому. Поліція шукала дитину 8 днів, її тіло знайшли за 4 кілометри від її будинку.

«Підсудний дійсно розглядав Валерію тільки як засіб для досягнення мети, а також використовував її як помсту через гнів, через розчарування, через розрив стосунків із матір'ю», – пояснив на суді державний обвинувач Карстен Шенфельд.

Як інформує «ТСН.ua», мати Валерії приїхала до Німеччини з двома доньками та матір'ю. Розповідають, що з Андрієм познайомилася в «Телеграмі», потім почали зустрічатися. Згодом чоловік пожалівся, що втратив роботу і немає де жити, й жінка пустила його до себе. Андрій ставав агресивним, піднімав руку, тоді жінка його вигнала. Андрій її переслідував, дзвонив із різних номерів і стежив. Одного дня побачив, що мама Валерії вірогідно розпочала стосунки з іншим, бо новий друг

залишився на ніч. Наступного дня Андрій П. викрав і вбив Валерію. Раніше він погрожував мамі: якщо та його покине, він скривдить її так, що вона плакатиме до останнього дня. Після вбивства чоловік втік у Прагу, утім його знайшли там і затримали. Він ще брехав, що в день злочину перебував у Чехії.

“**Чоловік покликав її до себе в машину і дівчинка сіла, бо добре його знала. Андрій мав стосунки з її матір'ю і деякий час навіть жив у них.**

У залі суду був присутній і батько Валерії Роман. Він служить у ЗСУ на передовій, однак на час судового засідання отримав відпустку. З матір'ю дитини вони були розлучені.

«Немає такого покарання, яке могло б повернути мені Валерію, яке могло б замінити її для мене. Навіть якби в Німеччині була смертна кара, це було б занадто легко. Я розповів, якою була Валерія, і що вона більше не буде відчувати в своєму житті. І що немає можливості покарати за те, що було зроблено», – не стримував сліз у суді батько дівчинки Роман.

Посівний календар на I півріччя 2025 року

● ГОСПОДАРСЬКІ СЕКРЕТИ

Кожен досвідчений городник знає, що успіх у вирощуванні рослин багато в чому залежить не лише від погодних умов та якості насіння, а й від правильного вибору часу для посадки

БІЛЬШЕ
КОРИСНИХ ПОРАД
ШУКАЙТЕ
ЗА ЦИМ QR-КОДОМ:

Нехай посієне
щедро вродить!

КУЛЬТУРА	ЛЮТИЙ	БЕРЕЗЕНЬ	КВІТЕНЬ	ТРАВЕНЬ	ЧЕРВЕНЬ
Зелень, салат	5, 9-10	1-5, 8-9, 31	1-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Огірки	5, 9-10	1-12, 31	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Помідори, фізалис	5, 9-10	3-5, 8-9, 31	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 8-10, 29-30	2-8, 28-30
Баклажани	5, 9-10	1-5, 8-9	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 8-10, 29-30	2-8, 28-30
Кавун, диня	5, 9-10	1-12, 31	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Перець (гострий, солодкий)	5, 9-10	1-5, 8-9	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 8-10, 29-30	2-8, 28-30
Кабачки, патисони, гарбузи	5, 9-10	1-12, 31	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Редис, редька, дайкон	15-25	16-26	15, 19-20, 23-24	14-17, 21-24	13-22
Картопля, топінамбур, батат	15-25	16-26	15, 19-20, 23-24	14-17, 21-24	13-22
Морква, буряк	15-25	16-26	15, 19-20, 23-24	14-17, 21-24	13-22
Цибуля, часник	15-25	16-26	15, 19-20, 23-24	14-17, 21-24	13-22
Квасоля, горох, боби	15-25	16-26	15, 19-20, 23-24	14-17, 21-24	13-22
Капуста (цвітна, білоголова)	5, 9-10	1-12, 31	1, 4-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Петрушка і селера коренева	5, 9-10	1-5, 8-9, 31	1-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Полуниця, суніця	1-10	1-12, 31	2-3, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Декоративні рослини	5, 9-10	3-5, 8-9, 31	1-5, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Квіти з насіння	15-25	16-26	15-25	16-17, 21-24	12-23
Дерева, кущі	1-10	1-12, 31	2-3, 9-10, 30	1-3, 6-10, 29-30	2-8, 28-30
Несприятливі дні:					
● – молодий Місяць	● 11-14	● 13-15	● 11-14	● 11-13	● 9-12
● – повний Місяць	● 26-28	● 27-30	● 26-29	● 25-28	● 24-27.

Місячні фази значно впливають на зростання рослин, а посівний календар, складений із урахуванням цих фаз, допомагає найбільш ефективно спланувати сільськогосподарські роботи.

Природний супутник Землі, змінюючи свої фази, впливає на воду у землі та рослинах, стимулюючи їх розвиток у різні періоди.

Наприклад, на місяці, що росте, рекомендується висаджувати культури, плоди яких розвиваються над землею, а на спадному – коренеплоди. Молодий Місяць і повний Місяць, навпаки, вважаються несприятливими для роботи з рослинами.

Враховуючи фази Місяця, ви зможете не лише підвищити врожайність, а й скоротити витрати часу та сил.

Звичайно, дотримання посівного календаря тільки частково сприятиме доброму врожаю. Але головною умовою при вирощуванні городніх культур є праця людини: захист від хвороб та шкідників, прополювання, поливання, встановлення опори.

Саме від догляду за культурами і залежить урожай.

«У світі почуттів є лише один закон – ошчасливити того, кого любиш» (СТЕНДАЛЬ (справжнє ім'я – Анрі-Марі БЕЙЛЬ, 1783–1842), французький письменник XIX століття, автор роману «Червоне та чорне»).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

«Поцілуйте його за бабусю, якої в нього ніколи не буде...»

Закінчення.
Початок – на с. 16

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Любов ПЛІТКАРКА

Наступного дня вона вранці приїхала до чоловіка. Почекала, доки він сяде в машину і поїхала за ним. Прослідкувала за ним до роботи. Припаркувалася поряд. І зайшла за ним до офісу. Він не змінився – все та ж пряма спина, той самий уважний погляд. Тільки скроні – зовсім сиві.

– Я просив тебе поїхати.
– Дмитре, будь ласка. Я просто хочу поговорити з ним. Пояснити...
– Що пояснити? – він скрикнувся. – Як ти знайшла нове життя? Нову сім'ю? Як забула про нас?

– Я не забувала! – вона відчула, що починає плакати. – Я щодня думала про нього!

– Думала? – він усміхнувся. – А я виховував. Один. Вночі не спав, коли він був слабкий. До школи водив. Вчив його бути чоловіком. А ти думала. Вона опустила голову. У приймальні було тихо, тільки годинник цокав на стіні.

– Знаєш, що він питав у дитинстві? – Дмитро говорив тепер зовсім тихо. – Тату, а чому мама мене не любить? Що я мав йому відповідати?

– Я любила його! Люблю!
– Ні, Олю. Ти любила себе. Свою свободу. Свої амбіції. А його – ні.

Вона вийшла від Дмитра засмучена. Сіла в машину, але не змогла завести – руки тряслися. Перед очима стояв маленький Олексій, який питав про маму. Як вона могла? Як?

Увечері вона знову приїхала до його будинку. Цього разу пощастило – на подвір'ї вона зустрілася з його дружиною. Впізнала її зі вчорашнього дня.

– Вибачте! – гукнула вона. – А можна вас на хвилину?

Та обернулася, подивилася насторожено:

– Ви хто?
– Я... – Ольга затнулася. – Я – мама Олексія.

Ганна змінилася на обличчі:

– А-а-а. Та сама, мама...
– Будь ласка, мені треба поговорити з ним.

– Навіщо? – Ганна хитнула головою. – Щоб знов зробити йому неприємно?

– Ні, я...
– Знаєте, – Ганна поправи-

«Дістала стару фотографію – маленький хлопчик із машинкою усміхався їй крізь роки. Ззаду був напис: «Олексійчику – 3 роки».

ла сумку на плечі. – Він ніколи не говорить про вас. Взагалі. Для нього ця тема закрито. І я б на вашому місці...

– Ганно! Ти де застрягла?
Вони обоє здригнулися. Біля під'їзду стояв Олексій – високий, широкоплечий, такий схожий на молодого Дмитра. Він дивився на них, хмуричись.

– Олексій! – Ольга зробила крок до нього. – Олексій, це я...

Він дивився на неї, не реагуючи. Наче бачив незнайому людину.

– Я знаю, хто ви, – сказав він спокійно. – І я не хочу розмовляти.

– Синку...

– Не називайте мене так, – його голос став жорстким. – Ви покинули мене. Я вам був тоді не потрібний. Тепер ви мені не потрібні.

– Дай мені хоч пояснити!

– Що пояснити? – він усміхнувся, як Дмитро. – Як ви поїхали будувати нове життя? Як вийшли заміж? Або як жодного разу за тридцять років не подзвонили?

– Я дзвонила! Першого року...
– Першого року, – він кивнув. – А потім? Де ви були потім?

Він узяв Ганну за руку:
– Ходімо додому. Нам тут нічого робити.

– Олексій, будь ласка...
Але він уже йшов до під'їзду, не обернувшись. Ганна кинула на неї погляд і поспішила за чоловіком.

Вночі Ольга не спала. У готельному номері було душно. Перед очима все стояв Олексій. Такий дорослий. Такий чужий. Вона дістала з сумки стару фотографію. Трирічний хлопчик на дитячому майданчику. Усміхається в камеру розмахуючи машинкою. Його останнє фото, що в неї залишилося.

Вранці зателефонувала Ганна:

– Олексій не знає, що я дзвоню.

– Щось сталося?

– Ні, просто... – вона помовчала. – Знаєте, він ніколи не плаче. А вчора... Учора я чула, як він плакав у душі. Думав, що я не почую.

У Ольги перехопило подих:

– Ганнусю, допоможіть мені поговорити з ним. Хоч п'ять хвилин.

– Я не можу, – у голосі Ганни звучав щирий жаль. – Він – мій чоловік. Я не можу його зрадити.

– А я зрадила, так? – Оль-

“
«Мамо, а чому ти мене не любиш?» – згадалися слова сина.

га відчула, як по щоках течуть сльози.

– Ви ж знаєте відповідь.

У слухавці знову стало тихо.
– Ганно... Розкажіть мені про нього. Який він?

Пауза. Потім – тихе зітхання:
– Він – добрий. Із почуттям гумору. Любить свою роботу, він – архітектор, знаєте? Минулого тижня виграв конкурс на проєкт нового торговельного центру.

Ольга слухала, витираючи сльози. Син-архітектор. А вона навіть не знала.
– Він – дуже дбайливий, – вела далі Ганна. – Коли я буваю слаба, завжди сам готує суп. Щоправда, не дуже смачний, – вона тихо засміялася. – І ще... Він – чудовий батько.

– Батько? – Ольга застигла. – У вас є дитина?

– Буде. Через чотири місяці.

Ольга заплющила очі. Онук. У неї буде внук. Або – внучка.

– Хлопчик, – сказала Ганна,

ніби почувши її думки. – Ми вже знаємо.

– Як назвете?

– Дмитро. На честь діда.

Звісно. На честь людини, яка його виростила. Не на честь якоїсь жінки, яка кинула його в три роки.

– Дякую, що розповіли, – прошепотіла Ольга.

– Вибачте, – раптом сказала Ганна. – Мені справді шкода. Але я не можу допомогти вам.

Надвечір Ольга не витримала. Вона знову поїхала до його будинку, піднялася на п'ятий поверх. Цього разу наважилася подзвонити.

Двері відчинив Олексій. На ньому була домашня футболка, у руках – чашка з чаєм. Він застиг на порозі:

– Ви знову?

– Олексій, прошу тебе. Вислухай мене.

– Навіщо?

– Тому що я – твоя мати!

– Ні, – він похитав головою. – Ви – не мати. Ви – жінка, яка мене народила. Це – різні речі.

– Я знаю, що – винна...

– Винна? – він усміхнувся. – Знаєте, в чому головна вина? Не в тому, що ви пішли. А в тому, що навіть не пробували повернутися.

– Я намагалася! Я дзвонила...

– Рік, – він кивнув. – А потім? Де ви були, коли мені було п'ять? Десять? П'ятнадцять? Де ви були, коли я пішов до школи? Коли закохався вперше? Де ви були на моєму випускному? На весіллі?

Кожне питання було важким тягарем. Вона мовчала, ковтаючи сльози.

– У мене скоро буде син, – він зробив крок назад до дверей. – Я б ніколи не зміг його покинути. Ніколи.

– Олексійчику...

– Ви чекали тридцять років, – він взявся за дверну ручку. – Тепер я почекаю ще

стільки ж, щоб забути.

Двері зачинилися. Ольга стояла в порожньому коридорі, притискаючи руки до грудей. Десь за стіною грала музика. Хтось спускався сходами, стукаючи підборами.

Вона повільно побрела вниз. На першому поверсі зупинилася – ноги не тримали. Сіла на підвіконня, дістала телефон.

«Дмитре, – написала вона колишньому чоловікові. – Дякую, що виростив його. Що він став таким... Правильним».

Відповідь надійшла за кілька хвилин:

«Ідь, Олю. Не турбуй душу. Ні йому, ні собі».

У готелі вона збрала речі. Дістала стару фотографію – маленький хлопчик із машинкою усміхався їй крізь роки. Ззаду був напис: «Олексійчику – 3 роки». Почерк уже вицвів.

Вона хотіла залишити фото Ганні – нехай передасть, колись, можливо... Але потім передумала. Деякі мости не можна відновити. Деякі помилки не можна виправити.

Вона дістала телефон, знайшла номер Ганни. Поволі й написала:

«Коли народиться малюк, поцілуйте його за бабусю, якої в нього ніколи не буде».

Потім вимкнула телефон і заплющила очі. По щоках текли сльози, але вона їх більше не витирала.

...Через три місяці вона випадково знайшла в інтернеті нотатку про новий торговий центр. На фотографії був Олексій – у строгому костюмі, з нагородою в руках. Поруч стояла Ганна з помітним животом.

Вони посміхалися. Щасливі, красиві, молоді. Справжня сім'я.

Ольга роздрукувала фотографію і поставила поряд зі старою, де трирічний хлопчик розмахував машинкою. Тридцять два роки між знімками. Ціле життя.

«Мамо, а чому ти мене не любиш?» – згадалися слова сина.

– Любила, – прошепотіла вона, дивлячись на фотографію. – Просто не вміла показати. А тепер – надто пізно.

Вона більше ніколи не намагається з ним зв'язатися. Не шукала зустрічі. Не писала листів.

Тільки іноді, дуже рідко, заходила на його сторінку в соціальних мережах. Дивилася нові фотографії – як росте маленький Дмитрик, як вони всією родиною їздять відпочивати, як святкують дні народження.

Чуже, щасливе життя. В якому для неї вже не було місця...

Джерело:
plitkarka.com.ua

Білл Гейтс назвав помилкою своє розлучення з дружиною після 27 років шлюбу

● ЗІРКОВЕ КОХАННЯ

Американський мільярдер та філантроп раптово заявив, що шкодує про розлучення зі своєю дружиною Меліндою майже чотири роки тому

Фото з Instagram-сторінки Мелінди ГЕЙТС.

Колишнє подружжя Гейтсів зі своїми дітьми: доньки Дженніфер (посередині), Фібі та син Рорі Джон.

Фото із сайту 24tv.ua.

Ще в молодості Білл і Мелінда вибрали спільну мету – допомагати людям.

Юлія ЛЕСЬКОВА

Вінтерв'ю The Time Гейтс згадав 45-річний шлюб своїх батьків та заговорив про Мелінду, з якою протягом 27-ми разом прожитих літ народили й виховали трьох спільних дітей.

Білл сказав, що намагався робити все, аби тільки його шлюб став іще міцнішим, ніж у батьків.

«Я заохочував Мелінду бути трохи спокійнішою, ніж моя мати, але ми обоє були досить завзяті. Я проводив з дітьми більше часу, ніж мій тато, але співвідношення із дружиною було 10:1 – Мелінда робила більшість справ для дітей», – визнав Гейтс.

Засновник корпорації «Майкрософт» зізнався, що йому подобалося провести

так багато років з однією людиною, особливо, коли у них вже були спільні діти та робочі проекти.

«Розрив – це помилка, про яку я найбільше шкодую».

«Коли ми з Меліндою познайомилися, я був досить успішним, але не надзви-

чайно успішним – це відбулося в той час, коли ми були разом. Коли ми розлучилися – це було важко, а потім вона вирішила залишити фонд (йдеться про благодійний фонд, який заснувало експодружжя. – Ред.) – я був розчарований тим, що вона вирішила піти», – додав він.

Білл зазначив, що перші два роки після розлучення було досить складно. Та додав, що за майже чотири роки став дещо «батьори-

шим», утім досі вважає: «Розрив – це помилка, про яку я найбільше шкодую».

Гейтс наголосив, що досі бачиться з колишньою дружиною.

«Ми з Меліндою все ще перетинаємося – у нас троє дітей і двоє онуків, тому є сімейні заходи. Діти почуваються добре. Вони мають хороші цінності», – підсумував мільярдер.

Як повідомляла «Українська правда.TABLOID», після

розставання Білла Гейтса з дружиною почали ходити чутки, що він зустрічається із вдовою одного з керівників Oracle, 60-річною Полою Херд.

До речі, Мелінда та Білл за ті роки, коли вони – не разом, вже двічі стали бабусею та дідусем. Первістка їхня старша донька Дженніфер народила у березні 2022-го, а другу дитину – у листопаді 2024-го.

● З ГЛИБИНИ ДУШІ

– Є на світі дивна безмежна печаль від неможливості заплакати, – думаю я, поки розчиняється цукор у моїй каві зимового ранку

Наталка МУРАХЕВИЧ, оповідання із серії #покирозчиняється цукор

Я дивлюсь за вікно на траву, ледь присипану снігом, як цукровою пудрою. Вона – теж суха і печальна попри сніг і блискітки від променів сонця на ньому.

Невиплаканість моя містить жаль за тим, що було, за тим, що так і не збулося, за тим, чого вже не буде.

У ній живуть люди і події, слова і доторки, солодкі ілюзії, хвилини прощань, зустрічі, які відбувалися так нечасто. А потім – лиш у мріях, довгі погляди, які залишилися стриміти в серці, як гачки у роті необережної риби, котра зірвалась і утекла, порвавши волосінь, – і хтось часом смикає за ті гачки. Буває, що і я сама, а воно ніби вже й не болить, просто – туга.

Сліз нема, хоч всередині

Маг-сльозотворець

ФОТО ІЗ САЙТУ VERYWELLMIND.COM.

«Невиплаканість моя містить жаль за тим, що було, за тим, що так і не збулося, за тим, чого вже не буде...».

вони і є, згірклі й перестояні, стверділі в гострі кристали солі, які нічим тепер розмочити, і вони вкривають заледве narosлий тоненький захисний покрив душі, як сніг траву за вікном.

На всіх невидимих ранах той покрив пече від солі. Все чекає хвили, яка розмочить, порве шлюзи, розчинить в собі, а тоді змиє ту сіль.

Хвилі нема.

Демон мовчки наливає собі в келих червоне вино, дуже доречно цього зимо-

вого ранку, сухе і терпке, як задавнене кохання без відповіді.

– І що заважає тобі плакати? – запитує він, вдивляючись в мене так пильно, що може, здається, побачити все, що я ховала навіть від себе, не те що від нього.

– Нічого не заважає, мабуть. Просто нема сліз. Буває, що плачеш всередину себе...

Може, коли рівень води в тобі підніметься аж до очей, – тоді це все природно вил-

ється, а поки це просто перепалюється на сіль. І складається в душі, як в якійсь баночці для спецій із дуже промовистим і правдивим написом.

«Сіль», ага.

Соляний стовп, дружина Лота, яка озирнулася на те, що було.

Демон допиває келих, крутить його в пальцях, читаючи знаки, залишені крапельками вина:

– Сіль, знаєш, – штука не проста, вона акумулює в собі багато усякого, забирає і чистить.

Я киваю:

– Знаю.

При цьому разом з усім, що вона забирає, її розчиняють у воді, аби відпустити оте «багато всякого».

– Ну то розчини це у воді. Вода – це ж не тільки сльози? – зауважує демон, розгортаючи собі цукерку – чорний шоколад із червоним перцем.

– Не тільки. Але. У мені занадто багато солі. Мені потрібна хвиля. Дай мені хвилю. Хай це буде хвиля обіймів.

Чи хвиля поцілунків.

Чи хвиля слів – простих і незрадливих.

Хай це будуть слова «не бійся, я – поряд».

Або «відпусти контроль – і довірся мені».

Або банальне «кохаю» – і щоб це була правда.

Або...

Не знаю, щось таке, щоб після довгої паузи почати дихати. І щоб відчинилися шлюзи.

Демон примружує очі, як кіт, дивиться на сніг, який виграє мірадами блискіток, і каже:

– Іноді люди просять, самі не відаючи, що. Де я візьму тобі хвилю? Ну або... – підморгує змовницьки він. – Давай влаштуємо землетрус і зрушимо цунами?

Я мовчу.

– А ще я чув, бували маги, які могли стукнути палицею по каменю – і з нього починала текти вода... Можемо спробувати. Я – маг. І палиця в мене є.

– Спробу зараховано, – киваю я. – Давай поки зійдемося на тому, що всьому свій час?

Я дивлюся на небо, безмежна його блакить заповнює очі, горло й легені, пронизує серце холодним повітрям зимового ранку.

Маг-сльозотворець. Щось у цьому є...

День святого Валентина

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Я знала, що Олег – гарний. Але мене це ніскільки не турбувало, бо й сама була доволі привабливою. Рідко хто з чоловіків не проводив мене поглядом

Sandra OLEK

Ми познайомилися випадково. Однокурсниця запросила до себе на літні канікули. Мені не вдалося поїхати разом із нею, тож добиралася в її село сама. А туди – лісом, полем, лугом, і лише тоді – рукою сягнути.

Коли вийшла зі старого автобуса, на небі підозріло нагромадилися хмари. Не встигла зробити й кількох кроків, як почався дощ.

І навіщо було вибирати цю коротшу дорогу? «Лише три кілометри», – перекинула подружку. Краще пішла б бруківкою тих шість, якими вона таки налякала мене, міську, незвиклу до довгої ходьби дівчину.

– Тобі пощастило! – голос за спиною здивував більше, ніж очікуваний грім із неба. – Тут зараз таке почнеться, що не виборсаєшся з багнюки.

До мене обізався молодий, зарослий щетиною чоловік, що сидів на возі.

– Лізь сюди! – простягнув руку. Тоді нахилився під сидіння, витяг якусь ряднину й подав мені, і мовив «Ховайся».

З радістю накинута її на себе, відчуваючи, що починаю замерзати, проганяючи думки про те, яка я «гарна» в цьому «одязі».

– Холодно? – спів-

чутливо поцікавився мій рятівник.

– Так!

– Ясно! – знову нахилився під сидіння, дістав круглобоку пляшку й надщерблену склянку. – Зараз зігріється.

– Я не п'ю горілки, – пробувала боронитися, дивлячись на сиву рідину.

– Ага, розмріялася – горілки! Це – самогон. Пий, бо застудишся. Он яка тендітна! Добре, спершу глянь, як це робиться! – перекинув склянку першим.

Зрадницьки тремтіло тіло, але таки наважилася випити.

– Ой! Голова побігла! – зізналася супутникові і притулилася до його теплого плеча.

– Зараз ми її наздоженемо! – вдарив коня батоном і лише тоді спитав у мене, куди я їду.

«Оце так тютя! – подумала про себе. – не встиг крапнути дощ, як полізла на першого-ліпшого воза, не питаючи, куди їде хлопець».

– Я – в Михайлівку, – мовила до нього.

– Не переживай! Цією дорогою можна заїхати лише туди. А до кого?

– До Оксани Малчук. Знаєш таку?

– Ще б не знав – суцідка. А ось уже й село.

Він зупинив коня біля Оксаниної хати. Вже хотіла злізти й подякувати, коли хлопець знову дістав круглобоку пляшку:

«Найгарнішій дівчині!».

– Давай ще по одній! За знайомство! Олег!

– Катя!

Він не встиг налити, як на подвір'я вибігла подружка. Схопила мене за руку й поволокла в хату.

Ми сіли на дивані, вона весь час весело щебетала, їй було що розказати. Максим –

«**– Я ніколи не зроблю тобі боляче, бо знаю, що таке розбите серце, – нахилився й поцілував.**

хлопець, із яким зустрічалися вже два роки, нарешті наважився запропонувати дівчині руку й серце. Ми говорили кілька годин, аж доки не стало сутеніти.

– А тепер – до клубу! – Не хочеться. Болить голова.

Оксана притулила долоню до мого лоба.

– О, то ти захворіла. Миттю в ліжку. Ні, чекай, зараз ще – трав'яний чай і таблетку.

Коли прокинулася, побачила, що біля ліжка сидить якийсь гарний чоловік.

– Не впізнаєш? Це – я.

– А чому вчора був

такий?.. – шукала слів, щоб не образити.

– Бо душа боліла ... Лише зустрівши тебе, перестав думати про дівчину, яка розбила мені серце. Вона поїхала на заробітки до Італії й там вийшла заміж. А тепер я нарешті звільнився від цих думок. Мені хотілося б зустрі-

Олега Новий рік, а на День святого Валентина запросила його до себе.

– Куди б ти хотів піти?

– Нікуди. Давай залишимося в тебе й сховаємося від усього світу. Тим більше, що це – свято закоханих. А їм зазвичай потрібне усамітнення. Любов не визнає сторонніх.

Але я хотіла шуму, музики, світла, відчуття лету. Зрештою, щоб мені просто позаздрили дівчата. І ми опинилися в нічному клубі.

Вже за кілька хвилин пошкодувала, що не послухала Олега, бо жіноцтво відверто поглядало на нього, не зважаючи на мою присутність. Особливо нахабно поглядала розкішна дівчина, яка щойно подарувала хлопцеві велюрове серце. Він крутив його у руці, думаючи, видно, про щось своє, а вона сердито водила очима по залу. І, побачивши Олега, вихопила в хлопця сердечко на тонкій довгій паличці, підійшла і простягнула його своєму коханому.

– Найгарнішому чо-

– Знову?

– Жартуєш? Це ж як заручини, – витяг пляшку шампанського.

– За нас! – сказав, коли корок, вдарившись об стелю, впав на стіл.

...Я святкувала в

ловікові у цьому залі! З Днем святого Валентина!

А тоді поплескала мене по плечу:

– Не ображайся. Він – такий гарний, аж боляче дивитися. Страшенно хочеться запросити його до танцю, але ти, звісно, будеш заперечувати.

Заграла повільна мелодія. Дівчина повернулася і пішла. Я вже перевела подих і усміхнулася до Олега, який підвівся з-за столика. Добре, що не встала услід за ним. Він наздогнав її зі словами:

– Якщо дуже хочеться, то можна, бо коли кортить – це ще гірше, ніж болить.

Тоді притиснув до себе і повів у танці.

– Я ніколи не бачила такого зважливого чоловіка, – муркотіла вона, зручно вмоцнивши руки на його шиї. – Ох і влетить же тобі, – голосно засміялася, коли вони танцювали біля мене.

– Жартуєш? – образився Олег, демонстративно шукаючи її губи. – Я – ще вільний і сам влаштовую свою долю.

Велюрове серце лежало на столі. Я скинула його на підлогу, коли Олег сів із дівчиною за вільний столик. Воно не могло розбитися, як зараз моє, а дивилося на мене своїм кривавим «оком». Я ніяк не могла втамувати цей біль.

...Олег унікав дивитися на мене, але глянув і навіть зробив крок у мій бік тоді, коли, обираючи королеву краси, до мого столика підійшов власник закладу, простягнув путівку до Італії та букет троянд зі словами: «Найгарнішій дівчині!».

«Свято закоханих»

● КРОСВОРД

Надія ЗОЗУЛЯ, місто Луцьк

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

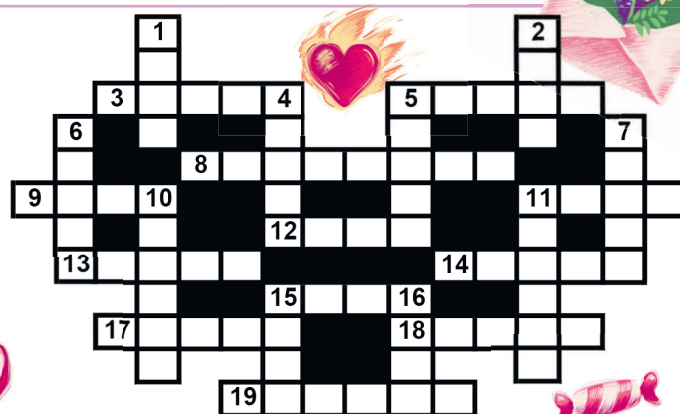
3. Почуття великої симпатії. 5. Мелодійна, пісенна основа в музиці. 8. Святий покровитель закоханих. 9. Головний убір нареченої. 11. Слов'янський бог любові та шлюбу. 12. Інтимні стосун-

ки. 13. Чоловік для дружини – надійна 14. Дружини султана. 15. Грецька богиня перемоги. 17. В уяві дівчат шлюб – це суцільна 18. Кохана Лукаша. 19. Богиня кохання у римській міфології.

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Союз із метою створення сім'ї. 2. Бог кохання

у грецькій міфології. 4. Давньослов'янський бог, покровитель поезії та музики. 5. Нашадок від шлюбу людей різних рас. 6. Муза, покровителька любовної лірики. 7. Викуп за наречену. 10. Приємний запах. 11. Вірші про кохання. 15. Єдиний часопис волинської сатири. 16. Його стріли влучають у серця закоханих.

5 порад, як повернути інтимну близькість

Фотозображення з сайту ukr.media.

Але перший крок для відновлення любовців – не лягайте в ліжко з телефонами.

“**Заняття тим, що подобається вам обом, може створити можливості для зближення та відновлення іскри у стосунках.**

до вирішення змін у сексуальній активності. Відкрита розмова без засуджень має вирішальне значення для

розуміння думок та почуттів один одного. Створення безпечного простору, де обидва партнери можуть висловлювати свої бажання, занепокоєння та емоції, є важливим для зміцнення довіри та спільного пошуку рішень.

ДОСЛІДЖЕННЯ «ЧОМУ»

Дослідження причин зниження сексуальної активності може привести до кращого розуміння ситуації. Наприклад, чи відіграє стрес значну роль? Чи є невіршені емоційні проблеми, які

потребують уваги? Визначивши основні фактори, що сприяють відсутності у вас бажання, ви можете працювати разом, щоб усунути їх і знайти способи відновити зв'язок.

ПОВТОРНЕ ВІДКРИТТЯ ІНТИМНОСТІ

Хоча фізичний аспект інтимності може бути зменшений, є багато інших способів з'єднатися на іншому рівні, не пов'язаному із сексом. Емоційна близькість, наприклад, передбачає обмін дум-

ками, цілями, мріями та страхами з вашим партнером. Заняття тим, що подобається вам обом, може створити можливості для зближення та відновлення іскри.

ПІДТРИМКА ОДИН ОДНОГО

У періоди, коли у стосунках практично немає сексу, вкрай важливо надавати емоційну підтримку своєму партнеру. Інтимність стосується не лише фізичного, це й – відчуття близькості та розуміння. Використовуйте цей час, щоб висловити підтримку, оскільки це може стати джерелом стресу та суперечок для вас обох.

ШУКАЙТЕ ПРОФЕСІЙНУ ДОПОМОГУ

Якщо відсутність любовців спричиняє значне напруження у стосунках і спроби вирішити це самостійно не приносять позитивних змін, звернення за допомогою до сексолога чи консультанта може бути корисним.

Стосунки – це подорож, яка постійно триває, і вимагає адаптації та розуміння. Зменшення частоти сексу не визначає усі стосунки, а радше дає можливість для зростання, спілкування та пошуку нових способів спілкування на глибшому рівні.

● ПАН + ПАНІ

У пар трапляються періоди, коли сексуальна активність знижується або зникає взагалі

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Важливо розуміти, що це стається не тому, що відсутня любов чи потяг між партнерами.

Адже, як наголошує gazeta.ua, життєві виклики, стрес та зміни впливають на бажання та здатність людини мати фізичну близькість. Проблеми зі здоров'ям, робочий тиск, сімейні проблеми та особиста незахищеність можуть сприяти змінам в інтимній сфері.

Тому зверніть увагу на ці підказки, які допоможуть відновити пристрасть у сімейному ложі:

КЛЮЧОВИМ Є СПІЛКУВАННЯ

Як і будь-який інший аспект стосунків, спілкування має першорядне значення, коли справа доходить

«Темно тут...»

● СЕ ЛЯ ВІ

Жінка та її коханець усамітнилися в спальні, поки чоловік був на роботі. У самий розпал любовців її дев'ятирічний син зайшов до кімнати і, побачивши, чим вони займаються, тихесенько сховався в шафу – звідти став підглядати. Раптом додому несподівано повернувся чоловік

Іван КОХАНЕЦЬ

Дружина хутенько ховає коханця в шафу, не знаючи, що там – її син.

Хлопчик одразу каже тихенько мамині коханцю:

– Темно тут.
– Так.
– А в мене є футбольний м'яч.
– Це – добре...
– Ви не хочете його купити?
– Ні, дякую.
– А мій тато вже прийшов додому...
– Добре, скільки?
– 250 доларів.
...Через кілька тижнів хлопчик і чоловік знову зустрічаються в шафі.

Хлопчик:
– Темно тут.
– Так.
– А в мене є кросівки.
Пам'ятаючи, що сталося минулого разу, чоловік запитує:

“**Як ти міг взяти стільки грошей?! Це – набагато більше, ніж вони коштують. Тому, це – гріх, і ти повинен піти до церкви та покаятися.**

– Скільки?
– 750 доларів.
– Окей.
Через кілька днів, батько каже своєму синові:
– Підемо, пограємо у футбол.
– Я не можу, бо продав м'яч і кросівки.
– Скільки ти отримав?
– 1000 доларів.
– Це – жахливо! Як ти міг взяти стільки грошей?! Це – набагато більше, ніж вони коштують. Тому, це – гріх, і

«А вашого священнослужителя у гріходіянні не підозрюють?».

ти повинен піти до церкви та і сказав:
покаятися. Священник:
... Батько повів сина до – Ось тільки не починай знову з цього!

● УСМІХНІТЬСЯ!

Дружина – коханцеві:
– Давай, швиденько лізь у шафу – чоловік іде!
– Так, але ж я там задихнуся!
– Давай, давай – швидко! Ще ніхто не задихнувся!

– Ти уявляєш собі, Яшо, зайшов учора до своєї коханки в гості. Щойно ми зготувалися залізити під ковдру, приходять її чоловік... Ну, мені

Розочка й каже: «Жоро, беріть мерщій оцю праску й прасуйте оцю білизну». І я таки дві години прасував ту білизну.

Тут його друг починає широко усміхатися:

– Жоро, ти часом був не на Дерibasівській, кут Ришельєвської, 29, квартира б?
– Так.
– А це я позавчора там усю білизну переправ.

♥♥♥
Коханець обурюється:
– Все, досить, ситий по горло! Набридло бути другою скрипкою!
– Не бурчи! Будь вдячний тому, що ти в оркестрі!

♥♥♥
Білявку запитали, «в кого» вона одягається.
– Що за дивне питання? В кого прокинувся, у того й одягаюся!

– Любий, до чого ж ти у мене підозрілий!
– А з тобою інакше не можна.
– Можна. Просто не треба в кожному чоловікові, який сидить у нашій шафі, бачити мого коханця.

♥♥♥
Якщо ви хочете побачити усмішку Мони Лізи, не відвідуючи музею, спитайте дружину, куди вона поділа вашу зарплату.

«Той, хто кохає по-справжньому хоч одну людину, кохає весь світ» (Еріх ФРОММ (1900 – 1980), німецький соціальний психолог, психоаналітик і філософ єврейського походження, один із найвидатніших мислителів ХХ століття).

volyn.com.ua

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

«Поцілуйте його за бабуся, якої в нього ніколи не буде...»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Ольга стояла перед під'їздом, тримаючи у руці конверт. Будинок був незнайомий – дев'ятиповерхівка на околиці міста, сіра, безлика. Десь там, на п'ятому поверсі, жив її син. Тридцять років тому вона залишила його маленьким хлопчиком з вічно скуповдженим чубчиком. Тепер йому – тридцять п'ять...
– Нерозумно, – думала вона, розглядаючи вікна. – Просто безглуздо...

«Я хочу побачити сина...».

Любов ПЛІТКАРКА

На лавці біля під'їзду сиділи старенькі. Одна з них гукнула:
– А ви до кого?
– До Олексія... – вона запнулася, ледь вимовляючи рідне ім'я. – До Олексія Дмитровича.

– А, до Олексія? – бабуся пожвавішала. – Хороший хлопчик, уважний. Завжди вітається. Ви хто йому?

Ольга промовчала, швидко шмигнула в під'їзд.

Хто вона йому? Мати, яка не бачила його тридцять років? Чужа людина з тим самим прізвищем?

У ліфті вона дістала дзеркальце. Волосся вже з сивиною, зморшки навколо очей. У п'ятдесят шість уже не замахеш слідів часу жодною косметикою.

П'ятий поверх. Квартира праворуч. Напевно, одружений. Звісно, у його віці...

Ольга підняла руку, щоб подзвонити, але пальці тремтіли. Вона простояла так хви-

«Олексю, я знаю, що не маю права просити у тебе нічого. Але я хочу поговорити з тобою. Дай мені шанс. Мама. Подзвони, ось мій номер...».

Мама. Як дивно це слово звучить, коли ніхто не вимовляв його тридцять років.

Вона спустилася вниз і сіла в машину. Просиділа там до вечора, спостерігаючи за під'їздом. Бачила, як прийшов високий чоловік із портфелем, схожий на батька – це він.

Далі красива жінка з пакетами з магазину – напевно, дружина.

«Де ти була, коли він був слабкий? Коли у школі були проблеми? Коли інститут закінчував? Де ти була усі ці роки?».

Цікаво, чи він пам'ятає, як вона виглядала тоді? Чи в нього в пам'яті залишився тільки розмитий образ?

Потім спустилася вниз і кинула конверт у поштову скриньку.

Вони про щось говорили, сміялися. Звичайна родина, звичайний вечір. Вона просиділа, дивлячись на вікна ще хвилину двадцять. Прочитав він лист чи ні?

Подзвонить їй? Телефон задзвонив, коли вона вже збиралася їхати. Дмитро, колишній чоловік.

– Навіщо ти приїхала? – його голос, такий знайомий, звучав стомлено.

– Дмитро...
– Не починай. Просто скажи – навіщо?

– Я хочу побачити сина. Він хмикнув:
– Сина? Тридцять років не хотіла, а тепер раптом захотіла?

– Ти не розумієш...
– Ні, це ти не розумієш, – говорив тихо. – Де ти була, коли він був слабкий? Коли у школі були проблеми? Коли інститут закінчував? Де ти була усі ці роки?

Вона мовчала. Що тут скажеш?

– Він подзвонив мені, сказав, що викинув твій лист, – додав Дмитро. – Їдь, Олю. Ти – спізналася. На тридцять років спізналася.

У слухавці пролунали гудки. Ольга сиділа, дивлячись на темні вікна. Згадалося раптом, як Олексій прокидався ночами і кликав її. Як вона вставала, йшла до його ліжечка... Господи, чому вона тоді поїхала? Чому не боролася за нього?

Закінчення історії – на с. 12

Чоловік на малюнку не знає, що внизу є змія

● ХІБА НЕ ТАК?

Жінка не знає, що на чоловіка тисне камінь

Жінка (дружина) думає: «Я зараз упаду, я не можу піднятися, тому що мене вкусить змія! Чому він не може докласти зусиль і витягнути мене?!»

Чоловік думає: «Мені так боляче, я намагаюся витягти її з усіх сил! Чому вона не може докласти зусиль і піднятися?!»

Мораль: Ви не можете завжди знати, в якому стані і під яким тиском перебуває ваша близька людина, а ця людина може не знати про ваш біль і втому.

Це – життя, і незалежно від того, де виникли проблеми, на роботі, в сім'ї, у стосунках між друзями, потрібно намагатися зрозуміти один одного, вчитися говорити в будь-яких важких ситуаціях, вчитися слухати і чути, вчитися йти на компроміс, піклуватися один про одного і спілкуватися більше, серцем...

Ви не можете завжди знати, в якому стані і під яким тиском перебуває ваша близька людина...

● ЗІРКОВЕ КОХАННЯ

Мелінда подарувала Біллу троє дітей.

Мільярдер Гейтс назвав помилкою своє розлучення з дружиною після 27 років шлюбу

с. 13

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 5318. Загальний місячний тираж: 5818.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі
ТзОВ «Газета «Волинь»
Юридична адреса видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4

Регістраційний номер Р30-02487 № 142
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua. Замовлення №234.